

«Απλώς ξεροκατάπια. Είναι κι αυτό μια πράξη αντίστασης»

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Είσαι Έλληνας και πηγαίνεις μετανάστης, και όχι λαθρομετανάστης, ας πούμε στην Σουηδία.

Θέτω στους αναγνώστες τον εξής προβληματισμό: Είσαι Έλληνας και πηγαίνεις μετανάστης, και όχι λαθρομετανάστης, ας πούμε στην Σουηδία. Βρίσκεις δουλειά και γνωρίζεις μια κοπέλα, ντόπια, ιθαγενή, και βγαίνεις μαζί της. Ένα βράδυ κάθεσαι σ' ένα «μπαρ» με το κορίτσι. Κάποια στιγμή παρουσιάζεται ένας μεγαλόσωμος Σουηδός, ορμά στο τραπέζι σου πιάνει «με μεγάλη οικειότητα» τον ώμο του κοριτσιού και σε δείχνει με αποτροπιασμό λέγοντάς της: «Αυτό εδώ πού το βρήκες;».

Ερωτώ: Πώς θα αντιδρούσε ένας αξιοπρεπής, ένας σωστός και πραγματικός άντρας; Ή, αν ήταν αφύσ και οξύθυμος, θα άρχιζε στις σφαλιάρες και τις κλοτσιές τον βλαμμένο και αγενή Σουηδό, ή μετά από ένα λαμπρό... ξεχεστήριο, θα έφευγε και κοιτούσε την δουλειά του. Υπάρχει και φιλότιμο να πάρει η ευχή.

Εξηγώ την προαναφερόμενη ιστορία για τον διαπληκτισμό στο... «μπαρ».

Κάποιος γονέας, οργισμένος, με παρέπεμψε σε κείμενο, το οποίο φιλοξενείται στο «Τετράδιο Εργασιών» της Νεοελληνικής Γλώσσας της Β' Γυμνασίου (σελ. 26), με τίτλο «...Γιατί ήμουν ξένος».

Παραθέτω το κείμενο ως έχει, για να μπορέσουμε να συνεννοηθούμε.

«Δεν ξεχνώ ένα επεισόδιο από τα πρώτα χρόνια στη Σουηδία. Μόλις είχα συναντήσει την κοπέλα, της οποίας θα γινόμουν σύζυγος, όπως αποδείχθηκε, κι ένα όμορφο καλοκαιρινό βράδυ καθόμασταν σ' ένα μπαρ προσπαθώντας να προσανατολιστούμε ο ένας στα χωρικά ύδατα του άλλου. Εκείνη πήρε ένα ποτήρι άσπρο κρασί, εγώ μία μπίρα.

Τότε παρουσιάζεται ένας άντρας της ηλικίας μου, ανάμεσα είκοσι πέντε και τριάντα, στέκεται στο τραπέζι μας και με μεγάλη οικειότητα την πιάνει από τον ώμο, μετά δείχνει εμένα και τη ρωτάει: "Αυτό εδώ πού το βρήκες;"

Εκείνη κοκκίνισε, προσπάθησε να ξεπεράσει την αμηχανία της μ' ένα γελάκι. Εγώ δεν είπα τίποτα. Τότε ζύγριζα πενήντα έξι κιλά κι εκείνος σίγουρα πάνω από ογδόντα. Απλώς ξεροκατάπια. Είναι κι αυτό μία πράξη αντίστασης.

Ύστερα από λίγο φύγαμε. Τη ρώτησα αν τον γνώριζε και η απάντηση με αιφνιδίασε. Όχι. Ιδέα δεν είχε ποιος ήταν.

Τι σημασία είχαν τέτοιες ή παρόμοιες σκηνές; Τι σήμαινε για κείνη να διαλέξει έναν άντρα, που όλοι, απολύτως όλοι, μπορούσαν ανά πάσα στιγμή να τον αμφισβητήσουν; Γονείς κι αδέρφια, φίλοι και φίλες, γνωστοί και άγνωστοι. Πόση δύναμη έχει ξοδέψει για να υπερασπιστεί την εκλογή της; Πόσες φορές αμφέβαλλε αν έκανε σωστά, αν άξιζε τον κόπο; Όχι γιατί ήμουν εγώ, αλλά γιατί ήμουν ξένος».

(Τι ωραίο κείμενο για παιδιά! Ιστορίες για ...μπαρόβιους. Εύγε στα σαΐνια του υπουργείου που το ανακάλυψαν).

Έχω ακούσει πολλούς τα τελευταία χρόνια να διαμαρτύρονται, να οδύρονται μάλλον, διότι έλλειψε το αντιστασιακό ήθος του λαού μας, η λεβεντιά. Είναι υπερβολικοί! Μπορεί να μην βλέπουμε γύρω μας πράξεις αντίστασης, να είναι οι περισσότεροι «απραγέστεροι των βατράχων και αφωνότεροι των ιχθύων», αλλά καμιά ανησυχία δεν πρέπει να μας κατέχει. Τα σχολικά βιβλία ετοιμάζουν την νέα γενιά των Καραϊσκάκηδων, των ατρόμητων και άφοβων αντιστασιακών του μέλλοντος. Ιδού, λοιπόν, η νέα μορφή αντίστασης, την οποία, αν είχαν ανακαλύψει οι πρόγονοί μας, θα αποφεύγαμε ποταμούς αιμάτων και θυσιών!

Όταν φτύνουν κατάμουτρα την αξιοπρέπεια σου, τον ανδρισμό σου (τώρα θα θιχτούν οι... «συμφωνημένες»), όταν σε ποδοπατούν σαν ελεεινό σκουλήκι και σε εξευτελίζουν, αντιδράς, κατά

το σχολικό βιβλίο, με την εξής απροσμέτρητη ηρωϊκή πράξη: ξεροκαταπίνεις, βάζεις την ουρά στα σκέλια και φεύγεις κατησχυμμένος. (Θα την ονομάζαμε και μνημονιακή αντίδραση).

Διαβάζουμε στο κείμενο ότι το δειλό και ευτελές αυτό ανθρωπάριο-ο κιοτής, ο καντιποτένιος για να χρησιμοποιήσω γλώσσα του Εικοσιένα-κατάπια την προσβολή του Σουηδού, γιατί σκέφτηκε ότι ζύγιζε 56 κιλά κρέας. Ο Καραϊσκάκης δεν ζύγιζε παραπάνω. Ισχνός, ασθενής – τα παλληκάρια του πολλές φορές τον κουβαλούσαν στις μάχες για να τους ορμηνεύει, ξαπλωμένο σ' ένα πρόχειρο φορείο, σε ξυλοκρέβατο – όμως «ήτο το φόβητρον των Τούρκων και των Ελλήνων το περιτείχισμα» (Περραιβός), ο ηρωικώς αθλήσας, «Αχιλλέας της Ρωμηοσύνης» κατά τον Παλαμά. (Είχε κι ένα γυναικείο παλιόβρακο, γράφει ο Φωτιάδης, με τ' όνομα «το βρακί της Κατερίνας» που το φορούσε στους χέστηδες. Αλίμονο σ' όποιον δείλιαζε. Ντροπιαζόταν όλη η οικογένειά του).

Μικρόσωμος ήταν και ο Κολοκοτρώνης, αλλά κι αυτός φόβος και τρόμος των Τούρκων. Πήγε κάποτε κάποιος να δει από κοντά τον φοβερό πολέμαρχο. Περίμενε να δει κανένα θεριό, κάποιον γίγαντα. Μόλις τον είδε, είπε απορών: «αυτός είναι ο Κολοκοτρώνης;». Και είπε ο θυμόσοφος Γέρος του Μοριά το εξής νόστιμο: «Καλύτερα να μας ακούν, παρά να μας βλέπουν».

Όσο για το ξυλοκόπημα παραπέμπω σ' έναν άλλο απροσκύνητο λιοντάρι της Επανάστασης, τον Μακρυγιάννη, που συνήθιζε να δέρνει ανηλεώς κάτι απολειφάδια της κακιάς ώρας.

Διαβάζω στα απομνημονεύματά του και αγαλλιώ:

«Αφού είμουναι εις την Αρκαδιά, άκουγα τον πρόβοδον των Αράπηδων, ντρεπόμουν να καθήσω με τις γυναίκες, με τρακόσιους άντρες διαλεχτούς οπούχα. Το λέγω του διοικητή της Αρκαδιάς, να του αφήσω έναν αξιωματικόν με πενήντα ανθρώπους και να πάγω με τους άλλους εις την ανάγκη της πατρίδας. Μ' αποκρίνεται: “Δεν έχεις να πας πουθενά, ότι εγώ είμαι από κείνους που κατεβάζω κι ανεβάζω στρατηγούς”. Είταν ένας μαρμαρέρης, φίλος του αρχηγού Κολοκοτρώνη και του Πρωτοσύγκελου κι αλλουνών. Εγώ 'λεγα να πάγω να σκοτωθώ με τους οχτρούς, αυτός γύρευε να μου γκρεμίσει τον βαθμό μου. Του μίλησα δι' αυτό, του κακοφάνη. Είπε ενού ανηψιού του, οπούχε εις το ψωμί και γεμεκλίκια και μας τάκοψε. Πήγα και τον έπιασα και τόδωσα ένα ξύλο διά πεθαμόν, κι αν δεν πήδαγε από το παλεθύρι κάτω ο διοικητής, δεν ξέρω αν έμενε ζωντανός».

Το διαβάζεις και σου έρχεται να φωνάξεις: Δώσ' του κι άλλη μια, για μας, του κοπρίτη....

Ο Μακρυγιάννης ήταν γνήσιος και βαθύτατα ορθόδοξος, «η ανδρεία του, η τόσο επιβλητική λεβεντιά του, η μέχρις αυτοθυσίας αγάπη του για την πατρίδα, την θρησκεία, την ηθική και την δικαιοσύνη, επήγαζαν και ενισχύονταν από την ζωντανή πίστη του στην πρόνοια του Θεού και από τις συχνές προσευχές του», γράφει ο μακαριστός Γέροντας Θεόκλητος ο Διονυσιάτης στο βιβλίο του για τον Μακρυγιάννη. (εκδ. «Ο Άθωνας», σελ. 10). Όμως όταν χρειαζόταν το ξυλοκόπημα, το έριχνε και «διά πεθαμόν» μάλιστα.

Οι Χριστιανοί, οι Ορθόδοξοι δεν είναι κότες, γι' αυτό σ' όλους τους αγώνες του Έθνους για ελευθερία ήταν στην πρώτη γραμμή. (Δέχεται προσβολές και ειρωνείες από τους ψευτοπροοδευτικούς του τύπου είσαι φασίστας, σκοταδιστής και λοιπά. Αν απαντήσεις δυναμικά ακούς την γνωστή επωδό: «Και το παίζεις και χριστιανός». «Αν δεν ήμουν δεν θα έμενα στα λόγια, θα σου είχα σπάσει το κεφάλι», όπως απάντησε σε ανάλογη περίπτωση, ευφυνός, αγαπητός φίλος και αδελφός).

Στο κείμενο του σχολικού βιβλίου, ο λαγόκαρδος Γραικύλος, ξεροκατάπια από φόβο και αυτό ήταν «πράξη αντίστασης». Αυτό είναι το είδος αντίστασης που διδάσκει το υπουργείο παιδείας, διότι «έκαστος κρίνει τα πράγματα κατά το ίδιον νόσημα». Όταν σε κυβερνούν, εδώ και δεκαετίες, δουλπορπείς και υποταγμένοι στους ξένους Νενέκοι, τι περιμένεις;

12.01.2016

Πηγή: www.antibaro.gr/